

ת"פ 7190/05/12 - מדינת ישראל נגד בן דהן

בית משפט השלום ברמלה

ת"פ 7190-05-12 מדינת ישראל נ' דהן

בפני כב' השופט ד"ר עמי קובו, סגן הנשיאה
בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד
בן דהן

הנאשמים

ב"כ המאשימה: עוה"ד מאור לונדר ומיכל בן דוד

ב"כ הנאשם: עו"ד שרון קופפר

גזר דין

רקע

1. הנאשם הורשע בהתאם להודאתו בעובדות כתב האישום המתוקן בעבירת נהיגה פוחזת של רכב, לפי סעיף 1338(1) לחוק העונשין, התשל"ז - 1977.

2. על-פי המתואר בעובדות כתב האישום המתוקן בתאריך 14.11.09, החנה הנאשם רכב מסוג דייהטסו. באותן נסיבות הגיע למקום שוטר בניידת משטרה. משהבחין הנאשם בניידת נמלט ברכב תוך שהוא נוהג במהירות מופרזת ולא שעה להוראות השוטר אשר נסע אחריו וכרז לו לעמוד בצד תוך שהופעלה סירנה ואורות כחולים. במהלך הימלטותו מהניידת נסע הנאשם בניגוד לכיוון התנועה, עקף רכבים מצד ימין, גרם לרכבים לסטות מנתיב התנועה ופנה שמאלה מבלי לעצור בתמרור עצור. בהמשך, המתינו שוטרים בפינת הרחוב כדי לעצור את הנאשם, אך משהגיע הנאשם למקום המשיך בנהיגה מהירה. השוטרים נאלצו לזרוק אבן לכיוון הרכב כדי לעצור אותו, אולם הנאשם המשיך בנסיעתו המהירה ונמלט מהמקום.

3. הצדדים הגיעו להסדר דיוני, לפיו הנאשם הודה והורשע בכתב האישום המתוקן ונשלח לאור גילו הצעיר לקבלת תסקיר שירות מבחן.

תסקיר שירות המבחן

4. על פי תסקיר שירות המבחן מיום 9.4.13, הנאשם יליד 1989 סיים 12 שנות לימוד עם תעודת מקצוע, שירת שירות צבאי חלקי, שוחרר כעבור שנה על רקע עריקות. על רקע גירושי הוריו חווה משבר רגשי ועבר להתגורר במשך משפר חודשים בבית סבתו. לאחר שחרורו מצה"ל השתלב במספר עבודות שונות. מסר כי ברצונו לגשת למבחני בגרות ואף להשתלב בלימודים גבוהים. ביחס לביצוע העבירה קיבל הנאשם אחריות חלקית למעשיו. התרשמות שירות המבחן מטשטוש חלקים בעייתיים באישיותו. לצד זאת התרשם שירות המבחן כי הנאשם מגלה נכונות לבחינת המניעים שבסיס מעשיו ולהסתייע במסגרת ההליך הטיפולי להגברת מודעותו העצמית לדפוסי התנהגותו. שירות המבחן התרשם

מנאשם בעל ערכים חיוביים בבסיסו, אשר נמצא בשלב גיבוש הזהות. שירות המבחן המליץ להשית על הנאשם צו שירות לתועלת הציבור בהיקף של 100 שעות וכן צו מבחן במסגרתו ישולב בטיפול למשך שנה וחצי.

5. על פי תסקיר שירות המבחן מיום 7.12.14, במהלך תקופת הדחייה עבר הנאשם להתגורר באילת שם הוא עובד בחברה להשכרת טרקטורונים. הנאשם עתיד להתחיל בביצוע עונש מאסר בעבודות שירות למשך 3 חודשים בגין עבירת תעבורה משנת 2012. הנאשם הביע תסכול על רקע הימשכות ההליכים המשפטיים ושלל צורך בסיוע במסגרת טיפול קבוצתי בשירות המבחן. לאור גילו הצעיר ויכולת תפקוד המליץ שירות המבחן להימנע מהטלת עונש מאסר בפועל. לאור עמדתו באשר להליך טיפולי נמנע שירות המבחן מלהמליץ על צו מבחן. הואיל וממילא יצטרך הנאשם לעזוב בקרוב את עבודתו לצורך עבודות השירות ממליץ שירות המבחן להשית על הנאשם מאסר בדרך של עבודות שירות.

6. על פי הודעת שירות המבחן מיום 8.2.15 הנאשם נמצא בתנאים מגבילים בשל תיק תעבורה ולכן לא יכול אף לבצע של"צ.

7. על פי תסקיר משלים מיום 31.3.15 במסגרת הליך המתנהל בבית משפט לתעבורה השתלב הנאשם בקבוצה טיפולית המיועדת לאנשים אשר ביצעו עבירות בתחום התעבורה. על כן המליץ שירות המבחן לדחות הדין בעניינו של הנאשם בשלושה חודשים כדי לבחון ההליך הטיפולי.

8. על פי תסקיר משלים מיום 10.5.15, עד כה השתתף הנאשם בשישה מפגשים בקבוצה הטיפולית המיועדת לאנשים אשר ביצעו עבירות בתחום התעבורה, כשהוא מפגין אחריות ומשתף פעולה באופן מלא. מחוות דעת שהתקבלה ממנחות הקבוצה עולה כי הוא מתחיל להפנים התכנים שעולים בקבוצה וכן משתף פעולה באופן כנה. סיום הקבוצה צפוי להיות ב-29.6.15. בשלב זה לא יכול היה שירות המבחן להכין תוכנית של"צ עבור הנאשם.

טיעוני הצדדים

9. לטענת ב"כ המאשימה, עו"ד עדי גרינשפן, הנאשם יליד 1989, לחובתו שלוש הרשעות מאוחרות לעבירה בתיק דנן וכן עבירות תעבורה. הערך המוגן שנפגע בגין מעשה הנאשם הוא סיכון למשתמשי הדרך. הנאשם סיכן את עצמו ואת השוטר ורק בנס לא נגרמה פגיעה חמורה. הנאשם נשלח לקבלת תסקיר נוכח גילו. תסקיר שירות המבחן מתעלם מהרשעותיו של הנאשם ואף אינו מצביע על הליך שיקומי כלשהו שכן טרם החל הנאשם בטיפול כלשהו. מתחם העונש הראוי בעבירות מסוג זה יכול להגיע עד ל-24 חודשי מאסר בפועל. הנאשם לא לקח אחריות מלאה על מעשיו. ב"כ המאשימה עתרה לעונש מאסר בפועל, מאסר על תנאי, פסילה בפועל ופסילה על תנאי.

10. ביום 26.1.15, לאחר קבלת תסקיר משלים בעניינו של הנאשם, השלים ב"כ המאשימה, עו"ד עמיחי רווה, את טיעוני המאשימה, לפיהן, בשל חלופי הזמן שמאז ביצוע העבירה תסתפק המאשימה בעתירה לעונש מאסר שירוצה בעבודות שירות. חלופי הזמן אמנם נזקף לטובתו של הנאשם מאחר ולא נפתחו נגדו תיקים נוספים, אולם לא ניתן להתעלם מחומרת העבירה וכן מעובדה כי הסיבות לדחיות אינן רובצות לפתחה של המאשימה.

11. לטענת ב"כ הנאשם, עו"ד שרון קופפר, הנאשם היה בן 20 וחצי בעת ביצוע העבירה. הנאשם הודה בהזדמנות הראשונה במשטרה, לקח אחריות על מעשיו. כתב האישום תוקן באופן משמעותי. לו כתב האישום היה מנוסח מלכתחילה כפי שהוא מנוסח כעת, היה מוגש לבית משפט לתעבורה. מדובר באירוע ספונטני כתגובה לפחד מהשוטרים ולא נגרם כל נזק. ב"כ הנאשם ביקשה לאמץ את המלצת שירות המבחן אשר מצביע על אופק שיקומי ולהסתפק בעונש צופה פני עתיד וכן להימנע מפסילה בפועל.

12. ביום 26.1.15 לאחר קבלת תסקיר המשלים, הוסיפה ב"כ הנאשם על טיעוניה, כי מאז הדיון הקודם התקבלה בבית המשפט העליון ההלכה בדבר בגירים-צעירים. מאז התסקיר הקודם הנאשם חווה משבר במשפחה, עבר לאילת, הוא עובד שם, התבגר, לא חלה הידרדרות במצבו ועל כן עתרה ב"כ הנאשם להסתפק בעונש צופה פני עתיד וכן קנס בסך של 700 ₪ בשווי ההפקדה בתיק.

דין

13. תיק זה שעניינו עבירת נהיגה פוחזת אשר בוצעה בשנת 2009, הוגש תחילה בשנת 2010, אולם נמחק עקב אי איתור הנאשם. בשנת 2012 הוגש התיק בשנית לאחר איתורו של הנאשם. על אף שהכרעת הדין בתיק זה ניתנה כבר בחודש אוקטובר 2012 מאז היו בתיק זה דחיות רבות, חלקן לצורך קבלת תסקירי שירות מבחן או חו"ד ממונה על עבודות השירות וחלקן בגין אי התייצבותו של הנאשם לדיונים. כמו כן ניתן תחילה בתיק זה תסקיר אשר המליץ על העדפת הדרך הטיפולית נוכח הבעת רצונו של הנאשם להירתמות להליך טיפולי. ברם, בסופו של יום אפיק זה לא התממש. מששב ובדק שירות המבחן לאחר יותר משנה וחצי את מצבו של הנאשם, מצא כי הנאשם כבר איננו מעוניין בהליך טיפולי.

14. כתב האישום בתיק דנן מתאר אירוע אחד, ומכאן שיש לקבוע בגינו **מתחם עונש הולם אחד**.

קביעת מתחם העונש ההולם

15. קביעת מתחם העונש ההולם למעשה העבירה נעשית בהתאם לעקרון ההלימה. לשם קביעת מתחם העונש ההולם יש להתחשב בערך החברתי שנפגע, במידת הפגיעה בו, במדיניות הענישה הנוהגת ובנסיבות הקשורות בביצוע העבירה.

16. במקרה דנן, **הערך החברתי** אשר נפגע הינו סיכון המשתמשים בדרכים.

17. בחינת **מידת הפגיעה בערך המוגן** מובילה למסקנה כי הפגיעה בערך המוגן הינה ממשית, הנאשם נמלט ברכבו בנסיעה מסוכנת מניידת משטרה, תוך שהוא נוסע בניגוד לכיוון התנועה, עוקף רכבים מימין, גורם לרכבים לסטות מנתיב התנועה ומתעלם מתמרור עצור. כל זאת שעה שהשוטרים דולקים אחריו בניידת משטרה, כורזים לו תוך הפעלת סירנה ואורות מהבהבים. בהמשך גם זריקת אבן לעברו על ידי השוטרים אשר ניסו לעוצרו לא הועילה והוא המשיך בנסיעה מהירה. התנהגות זו של הנאשם סיכנה באופן ממשי הן אותו והן את שאר המשתמשים ברכב. עם זאת, אין המדובר ברף גבוה של פגיעה בערך המוגן, כאשר כפי שצינה ב"כ הנאשם, בנסיבות דומות מוגשים כתבי אישום אף בבתי משפט לתעבורה בגין עבירה של נהיגה בקלות ראש לפי סעיף 62(2) לפקודה.

18. בחינת **מדיניות הענישה הנוהגת** מעלה כי במקרים בהם הורשעו נאשמים בעבירות של נהיגה פוחזת, הוטלו על נאשמים עונשים במנעד רחב כמפורט להלן: רע"פ 1454/14 **סנד נ' מדינת ישראל** (26.2.14), ע"פ 8116/10 **אבו עמאר נ' מדינת ישראל** (10.3.11), ת"פ (מח' י-ם) 32337-01-14 **מדינת ישראל נ' אבו רמילה** (25.12.14), ת"פ (רח'י) 47341-12-12 **מדינת ישראל נ' עמר** (29.1.14), ת"פ (כ"ס) 16578-06-11 **מדינת ישראל נ' קאסם** (15.1.12), בת"פ (כ"ס) 3242/06 **מדינת ישראל נ' קרוואה** (15.7.09).

19. במסגרת **הנסיבות הקשורות בביצוע העבירה** (סעיף 40 ט' לחוק), יש ליתן את הדעת **לנזק שהיה צפוי להיגרם מביצוע העבירה**; פוטנציאל הנזק ממעשיו של הנאשם הינו רב, נהיגה בכבישים באופן שבו נהג הנאשם עשויה היתה להביא לפגיעה בגוף או בנפש.

20. בהתאם לתיקון 113 לחוק העונשין (סעיף 40 יג'), סבורני כי **מתחם העונש ההולם** הינו החל ממאסר על תנאי, קנס ופסילה ועד לשנת מאסר בפועל.

21. במקרה דנן, לא קיימים שיקולים אשר מצדיקים סטייה מהמתחם, לחומרה או לקולא.

גזירת העונש המתאים לנאשם

22. בגזירת העונש המתאים לנאשם, בגדרי מתחם העונש ההולם, יש להתחשב **בנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה** (סעיף 40 יא'). במסגרת זו מן הראוי ליתן את הדעת לנסיבות הבאות:

א. **הפגיעה של העונש בנאשם, לרבות בשל גילו;** הנאשם יליד 1989, ביצע את המעשים כשהיה "בגיר צעיר" כבן 20. בין אם יוטל עליו עונש קונקרטי ובין אם יוטל עליו קנס משמעותי יהיה בכך כדי לפגוע בו.

ב. **נטילת האחריות של הנאשם על מעשיו, וחזרתו למוטב או מאמציו לחזור למוטב;** הנאשם נטל אחריות על מעשיו בהזדמנות הראשונה כבר בתחנת המשטרה.

ג. **חלוק הזמן מעת ביצוע העבירות;** כאמור לעיל, מעשיו של הנאשם התרחשו בחודש נובמבר 2009, כתב האישום הוגש בפברואר 2010, אולם על אף שהנאשם זומן כדן הוא לא התייצב ואף הוצא נגדו צו הבאה. בהמשך, בנובמבר 2011, משלא אותר הנאשם בוטל כתב האישום לצורך איתורו. כתב האישום חודש במאי 2012 ולאחר שאותר הנאשם. בספטמבר 2012 הגיע הנאשם לדיון והתבקשה דחיה. באוקטובר 2012 הודה הנאשם בכתב האישום המתוקן במסגרת הסדר טיעון ונשלח לקבלת תסקיר שירות המבחן. בעקבות בקשת דחיה של שירות המבחן נדחה הדיון ל-17.4.13. באותו מועד, לאחר שנשמעו טיעונים לעונש, נשלח הנאשם לקבלת חוות דעת הממונה על עבודות השירות והדיון נדחה ליום 16.10.13 אולם, במועד זה לא התייצב הנאשם לדיון ואף לא בפני הממונה. באותו מועד הוצא נגד הנאשם צו הבאה והדיון בעניינו נדחה ליום 13.2.14. ביום 13.2.14 נשלח הנאשם שוב לממונה על עבודות השירות. ביום 1.5.14 הגיעה חו"ד הממונה לפיה הנאשם לא העביר אישורים רפואיים ועל כן נדחה עניינו שוב לקבלת חו"ד ממונה ליום 13.7.14. במועד זה הסתבר כי הנאשם כבר מרצה עבודות שירות בתיק אחר ועל כן לא יוכל הממונה לתת חו"ד בעניינו עד שלא יסיים אותם. הנאשם נשלח שוב לקבלת חו"ד ממונה וכן לתסקיר שירות מבחן עדכני, והדיון נדחה ליום 15.12.14. במועד זה לא התייצב הנאשם לדיון והדיון נדחה ליום 26.1.15, אז נשמעו השלמת טיעונים לעונש. מכאן, על אף שכתב האישום הוגש בסמוך לביצועו, וחלוק הזמן אינו רובץ לפתחה של המאשימה, בשל דחיות שהיו בתיק, חלפו כבר מעל 5 שנים ממועד ביצוע העבירות. בזמן זה נפתח כנגד הנאשם תיק בבית משפט לתעבורה באילת בו הוא הודה והורשע ובו עתרה התביעה להשית עליו מאסר מאחורי סורג ובריח. לעניין חלוק הזמן יפים דברי בית המשפט בע"פ 7475/14 **מהדי נ' מדינת ישראל** (18.12.14):

"בפסיקת בית משפט זה נקבע לא אחת כי יש מקום להתחשב בשיקול חלוק הזמן ממועד ביצוע העבירה ועד למועד סיום ההליך הפלילי, כל עוד אין לנאשם אחריות לחלוק הזמן הרב. עוד נקבע כי מידת ההתחשבות בשיקול זה תשתנה ממקרה למקרה בהתאם לנסיבות העניין, וכי בין היתר יש לאזן בין האינטרס הציבורי שבניהול הליך ראוי ויעיל לבין האינטרסים הציבוריים האחרים שעומדים בבסיס ההליך הפלילי [ראו למשל: ע"פ 2103/07 הורוביץ נ' מדינת ישראל (31.12.2008) בפסקאות 341-334; רע"פ 8009/10 זכאי נ' מדינת ישראל (20.1.2011) בפסקה י"ב; רע"פ 223/13 פלוני נ' מדינת ישראל (13.11.2013) בפסקאות 29-32]. אכן, אין לחדד כי בפסיקה

נעשה שימוש בשיקול זה על מנת להקל בעונשו של נאשם במקרים חריגים שבהם התאריך ההליך הפלילי במשך שנים רבות, תוך גרימת נזקים קשים לנאשם - רגשיים, משפחתיים וכלכליים גם יחד.

ד. **עברו הפלילי של הנאשם אינו מכביד**; לנאשם שתי הרשעות קודמות בגין עריקות וכן הרשעה בעבירת אי נקיטת צעדי זהירות בחיה. בנוסף, כאמור הורשע הנאשם בתיק חדש אשר נפתח בינואר 2015 בו הורשע הנאשם בנהיגה בזמן פסילה, נהיגה כשהרישיון פקע מעל 12 חודשים וכן נהיגה ללא ביטוח.

23. באיזון בין השיקולים השונים, ועל אף המלצת שירות המבחן להשית על הנאשם עונש מאסר שירוצה בעבודות שירות, סברתי תחילה כי יש להשית על הנאשם עונש של צו שירות לתועלת הציבור לצד צו מבחן, וזאת בין היתר בשל גילו של הנאשם, העדר עבר פלילי מכביד, העובדה כי הודה ונטל אחריות למעשיו, העובדה כי תחילה רצה להירתם להליך הטיפול אשר לא יצא לפועל מסיבות שאינן תלויות בו ובעיקר נוכח חלוף הזמן. על כן הוריתי לשירות המבחן להכין תוכנית של"צ. ברם, ביום 8.2.15 התקבלה הבהרה משירות המבחן לפיה, הנאשם נמצא בתנאי מעצר בית במסגרת התיק שנפתח לו בבית המשפט לתעבורה באילת בו הודה והורשע ומשהצהירה המאשימה כי עמדתה לעונש מאסר, לא יכול שירות המבחן לגבש תוכנית של"צ כאמור. בהמשך התקבלו שני תסקירים משלימים נוספים אשר מהם עולה כי הנאשם שולב בקבוצה טיפולית אשר עתידה להסתיים בסוף חודש יוני 2015 ועל כן לא יכול היה שירות המבחן להכין תוכנית של"צ עבור הנאשם. בנסיבות אלו סבורני כי יש להשית על הנאשם עונש מאסר על תנאי לצד קנס משמעותי שיהיה בו כדי לאזן בין שיקולי הענישה השונים, וכדי שיהווה רכיב ענישה קונקרטי הולם ומרתיע עבור הנאשם. כמו כן סבורני כי יש להטיל על הנאשם פסילה בפועל של רישיון הנהיגה למשך תקופה משמעותית.

סוף דבר

24. **אשר על-כן, הנני גוזר על הנאשם את העונשים הבאים:**

- א. 6 חודשי מאסר על תנאי, לבל יעבור הנאשם במשך שלוש שנים מהיום את העבירה בה הורשע.
- ב. קנס כספי בסך של 6,000 ₪ או 60 ימי מאסר תמורתו. הקנס ישולם ב- 10 תשלומים חודשיים שווים ורצופים, שהראשון שבהם ביום 1.9.15. לא ישולם תשלום כלשהו במועדו, תעמוד היתרה לפירעון מיידי.
- ג. פסילה בפועל מלקבל או להחזיק רישיון נהיגה למשך שנה מהיום. לנוכח הצהרת הנאשם לפיה אין בידו רישיון נהיגה, פטור הנאשם מחובת הפקדה.
- ד. 6 חודשי פסילה על תנאי מלקבל או מלהחזיק ברישיון נהיגה לבל יעבור הנאשם במשך שנתיים מהיום את העבירה שבה הורשע.

זכות ערעור לבית-המשפט המחוזי תוך 45 ימים.

ניתן היום, כ"ג אייר תשע"ה, 12 מאי 2015, בנוכחות הצדדים.

